

РОЗБІР СУТІ ДОКТРИНИ "ГРОМАДЯНСЬКА РЕСПУБЛІКА" ТА ВІДПОВІДІ НА ПОШИРЕНІ ПИТАННЯ ЩОДО ІДЕОЛОГІЇ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ. ЕПІЗОД 14/24.

Спілкуючись з громадянами та пропагуючи ідеологію Громадянської республіки, ми отримуємо типові запитання щодо діяльності організації «Поступ» та нашої громадянської ідеології. Тому ми продовжуємо цикл матеріалів, де роз'яснюємо Доктрину «Громадянська республіка». Пропонуємо Вам текст наступної частини Доктрини.

Витяг з Доктрини

РОЗДІЛ IV. СУТНІСТЬ ГРОМАДЯНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Де така система працює в світі? Ніде у чистому вигляді. Так само, як ніде, в чистому вигляді, нема монархії чи демократії. Хоча така система і працювала раніше.

Історично елементи Громадянської республіки можна спостерігати у:

- Римській республіці (до Юлія Цезаря);
- Стародавній Русі (віче в Київській Русі);
- Козацькій республіці (Гетьманщині, за приблизно 50 років до правління Богдана Хмельницького та 50-70 років після цього);
- Так званій республіці Нестора Махна (Махновії);
- Системі рад робітничих, селянських і солдатських депутатів до приходу до влади більшовиків;
- Центральній раді України;
- Лівійській Арабській Джамахірії (номінально).

Потрібно додатково зазначити, що не варто плутати поняття «Громадянська республіка» і «громадянське суспільство». Громадянська республіка — це політичний устрій на основі трьох громадянських постулатів. А громадянське суспільство — це історичний тип у розвитку людського суспільства (так каже українська Вікіпедія), а простіше кажучи, це група людей із активною громадянською позицією. Отже, ГО «Поступ» не буде «громадянське су-

спільство», так як ніхто реально не може виразно пояснити, що це таке. Хоча розвинене громадянське суспільство, тобто висока активність громадян, є головною передумовою успішності побудови Громадянської республіки.

Головні цінності Громадянської республіки

Людина — це частина суспільства, яка користується його благами. Громадянин — це людина, яка бере участь у житті держави. Головною цінністю в Громадянської республіці є ГРОМАДЯНИН. Саме від активності громадян, та їх згуртованості, залежить успіх Громадянської республіки. Якщо в країні будуть жити просто люди, які не виконують Громадянські функції, то така країна зазнає краху та стане сировинним придатком будь-кого. Громадянин, що не виконує Громадянські функції, нагадує трупина у бджолиному вулику, тобто соціальний дрон.

Людина — істота соціальна. Вона не може нормально жити поза соціумом. Природньо, чим більш здоровий спосіб життя соціуму, чим гармонійніше він розвинений, тим здоровіші і гармонійніші умови життя створюються для людини. Але сприятливі умови життя в суспільстві не є даністю. Вони не виникають самі собою. Це — результат злагодженої роботи багатьох людей, які живуть у такому соціумі. Звідси простий висновок — для того, щоб соціум був здоровим, щоб він створював сприятливі умови для життя людини, необхідно, щоб всі люди в цьому соціумі дбали про своє середовище проживання. Така турбота є

природнім обов'язком кожної людини в суспільстві. Так само, як є природнім обов'язком для кожної людини виховання своїх дітей та утримання своїх старих батьків.

Саме таку людину, яка бере участь у справі управління своєю державою ми і називаємо Громадянином. Якщо ж людина не піклується про державу, але користується її благами, то таку людину можна назвати паразитуючою на праці інших людей, які, на відміну від неї, піклуються про державу. Саме тому ми і вважаємо, що головною цінністю в Громадянської республіці є ГРОМАДЯНИН. Тобто не просто людина, а така, що виконує функції з управління своєю державою.

Звичайно, в будь-якій державі завжди є люди, які в силу своїх фізичних вад не можуть проявляти піклування про свою державу. Люди похилого віку також вже часто не можуть цього робити. Але якщо держава правильно розвинена, то бере під опіку таких людей. Це є справедливим і гуманним. Так само буде справедливим, якщо ми будемо позбавляти громадянства паразитів, які не мають бажання брати участь у колективній діяльності з розвитку і догляду за державою. Мова йде не про обмеження у таких особин будь-яких прав на свободу, на людське до них звернення або на їх право на працю, заняття бізнесом... Ставлення до них буде приблизно таке ж, як і ставлення до іноземців.

Питання та відповіді на них організації "Поступ"

Питання 1. Люди не є рівними, відповідно «соц.активність» та «внесок» кожного будуть різними. Розподіляється за певною статистичною кривою. Питання №1: чим ми вимірюємо «внесок» у спільне? Питання №2: де стоятиме бар'єр, за яким «внесок» вважатиметься достатнім, а до якого - замалим для громадянина??

Відповідь 1. Це питання в даний момент немає відповіді. Вимірювання внеску буде вирішуватись тою Радою, яка буде сформована.

Відповідь 2. Ми говоримо про соціальний внесок - маємо на увазі громадянський? Згідно постулатів - зобов'язаний Громадянин - брати участь в управлінні, делегуючи повноваження. Це і є мінімальний внесок Громадянина. Як це вимірювати його внесок? Не делегувати, а діяти в якості делегата - вже плюс до мінімального. Військова зобов'язаність чи резерв - плюс до мінімального.

Відповідь 3. На дане питання є проста і лаконічна відповідь. Виконання другого постулату (Кожен громадянин зобов'язаний брати участь в управлінні своєю державою особисто або через делегата) є тим мінімальним внеском, при якому людина має статус Громадянина. І також додати ще одне можливе питання «Так, я приймаю участь в управлінні держави через свого делегата (шляхом делегування), але чи буде достатньо цього, щоб мати статус Громадянина?» Відповідь вище.

АЛЕ при цьому знову слід наголосити, що Рада, яку виберуть Громадяни, може змінити цей бар'єр і лише Громадяни, які обрали таку Раду, будуть відповідальні за свій вибір. Як накерують, так і будуть жити.

Відповідь 4. «Розмір» соціального (громадянського) внеску не такий важливий, як сама його наявність.

Якщо людина з власної волі робить такий внесок - це уже її характеризує як громадянина, а оціночні судження стосовно достатньо/не достатньо будуть виноситись ситуативно.

Питання 2. Чи потрібно стимулювати громадян і, якщо потрібно, то як саме?

Відповідь 1. Думаємо, що має бути нижній поріг оплати. До якоїсь кількості голосів не треба взагалі платити. Смішна зарплата 50 грн. Тай й бухгалтерія не витримає такого навантаження. Ми ж не будемо платити кожному за його особисте повноваження 10 грн якщо він сам займається управлінням! І для кожного рівня управління цей поріг може бути різним. Для місцевої громади один, для верховної ради набагато більший.

Відповідь 2. Робота в усіх громадянських радах (районних, обласних, Верховній) має оплачуватись. Сума оплати має залежати від кількості отриманих повноважень. Умовний приклад. Депутат київської міської ради має 1000 повноважень. Одні повноваження оцінюються, наприклад, в 10 грн. Значить зарплата буде 10000 грн. А хтось інший буде мати 10000 повноважень. Значить буде отримувати 100 000 грн. А хтось буде мати лише 5 повноважень своїх друзів. І, відповідно, зарплата буде 50 грн. Ось на ці зарплати мають і їздити всюди. Причому зарплати будуть кожен раз коліватись. Бо будуть змінюватись кількості повноважень. Виходить, що більш ефективні делегати будуть мати більшу зарплату. Крім того, не завжди треба їздити. Рішення можна приймати і обговорювати і онлайн, через веб-конференції. Це сьогодні не є проблемою.

Відповідь 3. Щодо покупки повноважень при Громадянській республіці.

Так, справи купити, можливо, будуть.

Але сам принцип зміни Представника в будь-який

момент робить це недоцільним. При демократії є гарантійний період, до наступних виборів. За цей час якраз і робляться всі операції, щоб повернути кошти, які були вкладені на вибори. При громадянській республіці цієї гарантії нема. Якщо громадянин буде незадоволений діями свого Представника, то зразу забере повноваження. Психологічно, люди, які продають голоси (це при демократії) мають установку, що депутат їм щось повинен за те, що за нього проголосують. Тобто люди чекають не тільки грошей за голос, а ще й гарного життя. Депутат же має інший психологічний настрій. Він вважає, що купив мандат і тепер нікому і нічого не винен. При громадянській республіці змінюється сам принцип. НЕМА НІЯКИХ СЛУГ НАРОДУ! Делегат, це не слуга тим, хто йому делегував повноваження! Він вже ПРАВИТЕЛЬ. І громадянин має розуміти, що передає повноваження тому, хто буде ним правити. А якщо цього не зробить, то все одно будуть ним правити, але не ті, кого він хотів. Якщо в таких умовах хтось ще умудриться платити гроші за повноваження, то так і буде. Але це нерозумно. Він і без грошей може правити, якщо буде це робити якісно, в інтересах громадян. А якщо буде неякісно, то й плата за повноваження не допоможе.

Питання 3. Які загрози несе в собі впровадження делегування? Бо на папері все може виглядати красиво, а реальність буде відрізнятись. Сталінська Конституція 1924 року була майже не самою гуманною в світі, а насправді було інше. Люди є люди і завжди знайдуть ті, хто буде використовувати це на свою користь.))

Відповідь. Реальність завжди відрізняється від проголошеного (паперового). Громадянська Республіка в цьому сенсі не є кращою будь-якого іншого способу форму-

ВОЗБІР СУТІ ДОКТРИНИ «ГРОМАДЯНСЬКА РЕСПУБЛІКА». ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК НА СТОР. 1

вання влади. Проте делегування відкриває більше можливостей впливати й виправляти.

Питання 4. Чи може одна людина бути у радах різного рівня?

Відповідь 1. Кожен громадянин повинен приймати участь в управлінні, сам чи делегувати свій голос. То значить може, тим більш, якщо йому люди довіряють. До речі, це значна відмінність від демократії.

Відповідь 2. У нас третій Громадянський постулат каже, що вся система управління державою базується на системі Громадянських Рад. Куди представники делегуються, а не вибираються. Тому ради, все-таки будуть. Але буде змінений принцип їх формування. Сьогодні, при демократії, необхідно, щоб тебе вибрали депутатом. Інакше в раду не попадеш. А при громадянській республіці достатньо самого себе делегувати. Так, буде мінімальне повноваження - одне, власне. Але делегатом ради вже стаєш. А щоб рівень влади делегата зростав, йому необхідно набирати якомога більшу кількість повноважень.

Відповідь 3. Вважаємо, що сесійна зала, то вже пережиток. Можна всі питання вирішувати онлайн. Це і дозволить одній людині приймати участь і в керівництві місцевою громадою і державою. Аби тільки було бажання, професіоналізм і патріотизм.

Питання 5. А двійнята не з'являться?? Один за компом жме кнопки, інший десь когось жме.

Відповідь. Це приклад саме демократичної системи. Коли в радах голосують. При Громадянській системі під управлінням розуміється не кнопкодавство, а весь комплекс дій по управлінню. Це вивчення ситуації, визначення стратегії дій, підготовка управлінських рішень, прийняття рішень (можливо і без голосування), забезпечення виконання рішень, оцінка результатів, корегування дій, в залежності від результатів. Тому робота делегата - це не засідати в радах і слухати безкінечні законопроекти і голосувати за них і не сидіти біля компа із тими ж завданнями, а працювати менеджером. Приблизно, як директор реальної виробничої фірми.

Питання 6. Тобто уряд складається з делегатів?

Відповідь. Ні. Уряд не обов'язково має складатись із делегатів. Можуть бути і не делегати. Але в цьому випадку всю відповідальність за таких управлінців мають нести делегати, які залучають цих управлінців до роботи.

Питання 7. А що значить нести відповідальність?

Відповідь. Відповідальність є завдяки системі делегування. Якщо делегати відповідають за уряд - це в разі невдоволення урядом виливається масовим відкликанням повноважень від делегатів, які уряд контролюють. Це і є відповідальність. Ти як делегат або уряд, тобою сформований, провалився - ти втрачаєш делеговані повноваження. Це означає втрату твоєї ваги як делегата. Оскільки ти в результаті представляєш інтереси (приклад в цифрах) замість 1000 людей - всього 10 чоловік.

Питання 8. Відкликання повноважень - чи достатня міра відповідальності?

Відповідь 1. Дуже важливу тему зачепили - відповідальність делегатів та одночасно і відповідальність громадян.

Це різні речі.

Тезово можна сказати так. В двох випадках, і по громадянам і по делегатам може бути лише політична відповідальність. І ніякої більше. Той, хто починає вимагати кримінальну відповідальність за те, що «депутат не виконав обіцянок», або не розуміє і помиляється, або все розуміє і є провокатором. Кримінальної відповідальності, а також адміністративної по цих питаннях ані для депутатів (делегатів, монархів), ані для громадян немає і не може бути!

Може бути лише політична відповідальність. Але якщо хтось вважає, що це замало, то він неввіроно розуміє, яка взагалі може бути політична відповідальність. Дуже часто політична відповідальність завершується притисненнями, в'язницею, або фізичним знищенням. Нова політична сила часто робить зачистку своїх попередників та їх прихиль-

ників. Це саме і є політичною відповідальністю. Політична відповідальність ніколи і ніде не регламентується. Але є завжди. Ось простий приклад такої відповідальності - Нюрнберський процес. Всіх керманців Фашистської Німеччини засудили. І багатьох стратили. Так, зробили, можливо і справедливо. Але всі ці керманці ніяких карних злочинів не робили. Їх засудження було результатом політичної домовленості Сталіна, Рузвельта та Черчилля.

Громадяни також можуть підлягати політичній відповідальності. Теж яскравий приклад: люстрація за якоюсь відзнакою. Історія знає багато прикладів обмеження прав або прямих репресій тих, хто належав до якогось класу, або якоїсь партії тощо.

Тепер, для порівняння, де може і для кого застосовується політична відповідальність.

ПО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ГРОМАДЯН.

При монархії - ніякої.

При демократії - ніякої, бо голосування таємне.

При Громадянській республіці - може бути, бо відомо, хто і кого делегував.

ПО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ КЕРМАНЧИВ.

При монархії - ніякої, бо юридично неможливо приборати монарха.

При демократії - є, але лише майже номінально, у вигляді не виборів на наступний термін раз в 4-5 років.

При Громадянській республіці - моментальна відповідальність, а саме - відкликання повноважень.

Щось сильніше, ніж просто відкликання, теж можливо. Але це вже є результатом конкретної політичної ситуації і точно не може бути описано ніякими законами.

Питання 9. В цілому, передача голосу і повноважень одне й теж. Просто голос - це при демократії?

Відповідь. Дві тези:

При демократії людина голосує за кандидата, щоб той далі працював на свій розсуд. При Громадянській республіці громадянин має право САМ брати участь в РОБОТІ з управління державою. Саме рутинній роботі - робити приблизно те, що робить зараз депутат. І делегування - це передача повноважень виконувати всю цю роботу від його імені. Тому делегат працює від імені громадянина, доки той цього хоче.

До того ж, при демократії виборець голосує за одного з запропонованих кандидатів, і якщо кандидат, за якого голосував громадянин при демократії, не виграв - інтереси громадянина ніхто не представляє. А повноваження передаються тому, кому людина вважає за потрібне. По-перше, нема обмеження системою щодо вибору людини, якій делегувати, по-друге, його інтереси в будь-якому випадку будуть представляти. По-третє, свого представника громадянин може змінити, або просто взяти цю роботу з управління на себе особисто.

Відповідь 2. Голосування - це передача повноважень на управління та повної відповідальності за рішення. А делегування - це передача повноважень на управління і лише частини відповідальності за рішення. Інша частина залишається за громадянином, який обрав делегата. При голосуванні обранці відірані від громадян. А при делегуванні між ними існує постійний зв'язок у вигляді відповідальності за рішення, які приймає делегат. Голос - це повноваження на управління, вся відповідальність та відсутність зв'язку з виборцем. А делеговане повноваження - це повноваження на управління та спільна відповідальність делегата та громадянина

Питання 10. Якщо ми скажемо таку тезу, то чи буде вона вірною?

При голосуванні ПЕРЕДАЮТЬСЯ владні повноваження без подальшого контролю зі сторони громадян та можливості забрати їх назад. А при делегуванні владні повноваження ДЕЛЕГУЮТЬСЯ із збереженням контролю за діями делегатів шляхом можливості ці повноваження повернути в будь-який час назад. Правильно чи ні?

Відповідь. При винесенні або прийнятті рішення, суддя говорить від імені України, тобто українського народу,

це і є делегування, йому делеговано судити від імені українського народу. Просто цікава річ щодо контролю. І суд одна інстанція, яка приймає від імені українського народу. При голосуванні відповідальності як такої не має, а при делегуванні це конкретна передача конкретних повноважень або одного повноваження.

Питання 11. Як часто можна відзивати повноваження?

Відповідь. Змінювати свого Представника можна хоч кожну хвилину. Це витікає з самої суті доручення (делегування). Будь-хто в будь-який момент може забрати свої повноваження і віддати іншому. Технічно тут ніяких проблем не існує. Це робиться через власний електронний кабінет. По аналогії із пересилкою грошей банками через мобільні додатки. Якщо знайдеться динозавр, який не вміє це робити, то можна відкрити спеціальні пункти. При нотаріусах, поштах, сільрадах, райрадах або будь-де, де для динозаврів будуть робити цю операцію на підставі власних заяв.

Проте, звісно, можуть бути деякі обмеження, які будуть необхідні, щоб все працювало логічно і без перенавантаження на систему і суспільство. Конкретні обмеження сьогодні встановлювати не має сенсу, бо все буде залежати від конкретної ситуації в майбутньому.

Ось приклади таких обмежень. Лише приклад.

1. Якщо будуть системні випадки, коли буде хтось зловживати чи просто гратись, то введено пропозицію, що змінувати свого Представника можна безкоштовно раз на місяць (тиждень чи три місяці, тощо). Якщо хтось хоче частіше, то зробити платно. А саму плату зробити такою, щоб не хотілося гратись чи зловживати.

Фіксація повноважень може відбуватись не в онлайн-овому режимі, тобто постійно плаваючі коливання кількості повноважень, а в щоденному. Тут можна привести аналогію ставки НБУ по валютат. Курси коливаються протягом дня постійно на біржах. Але по закриттю торгів йде фіксація. І зафіксований курс діє на наступний день цілий день. Фіксацію можна робити і більше, ніж на день. Наприклад, на місяць, тиждень, тощо. Це також буде залежати від конкретних обставин.

Це приклади обмежень. Їх може і не бути, а можуть бути і інші. Ми не фантасти, тому не маємо придумувати якісь фантастичні ситуації, які можуть відбутись у майбутньому. І потім готувати план фантастичних дій, щоб реагувати на такі фантастичні припущення. Наприклад, іноді малюють таку фантастику: а що буде, коли ніхто не буде делегувати повноваження і всі 100% стануть Делегатами? Нічого не буде. Бо природа суспільства така, що така ситуація фантастична і ніколи не може виникнути практично. Лише в уяві теоретиків. Аналогічна і інша, протилежна, фантастика. Коли всі 100% передадуть свої повноваження одній особі. Ми не маємо маємо фантастикою і не збираємось довго мусолити такі фантастичні гіпотетичні випадки.

Все має бути просто. Має працювати принцип - громадянин має право змінювати свого Представника (або самому ставати Представником) в будь-який момент. Все інше практична реалізація в конкретних практичних, а не надуманих, умовах.

Питання 12. Чи буде встановлено віковий ценз для виконання обов'язків делегата?

Відповідь 1. Вікового цензу бути не може. Людина в будь-якому віці, після досягнення повноліття, може бути ефективною. Лі Куан Ю майже до самої смерті (91 рік) консультував політиків всього світу, даючи поради щодо розвитку їх країни.

Відповідь 2. Відповідь тут має ґрунтуватись не на віковому цензі, а по факту дієздатності. певні категорії можуть мати обмеження дієздатності: психічно хворі, діти. Інших обмежень не має бути. Бо тоді порушується норма Першого Громадянського постулату. Конкретизація вікового цензу для повної дієздатності ми не робили. Це зараз не є принциповим. Коли доберемось до влади (або будемо вже близько), то це питання маємо визначити.

БАНКВСЬКІ РЕКВІЗИТИ ГО «ПОСТУП» ДЛЯ СПЛАТИ ЧЛЕНСЬКИХ ВНЕСКІВ:
ПЛАТНИК: ПРИЗВИЩЕ ІМ'Я ПО БАТЬКОВІ
ПРИЗНАЧУВАЧ: ЧЛЕНСЬКИЙ ВНЕСОК ЗА _____ 201__ Р.
ОДЕРЖУВАЧ: ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «Поступ»
КОД ЄДРПОУ: 26089233, **РАХУНОК №:** 26006053170170
БАНК ОДЕРЖУВАЧА: КИЇВСЬКЕ ГРУ ПАТ КБ ПРИВАТБАНК м.КИЇВ
МФО: 321842

Газета «Громадянська республіка». Реєстраційне свідоцтво: серія KB №2202-12102ПП від 19.07.16р.
Засновник та видавець: Громадська організація «Поступ».
Головний редактор: Тацій Д. М.
 Редакція може не поділяти точку зору автора статті. Авторський стиль статей максимально збережений. Відповідальність за зміст та достовірність наданої інформації несе автор.
Тираж: 2032 примірників.
 3 питань розміщення інформації та розповсюдження звертатись на e-mail: gazeta@postup.org.ua